

a fészekben, tehát vagy itt hagyták a madarak, látván, hogy felfedezték őket, vagy csak még ezután költöttek volna. Igazán nagyon bántott, hogy miért nem vártam tovább, miért bontottam meg az oly sok időbe s fáradságba került fészket, minden haszon nélkül!

Székesfehérvár, Tobak-u. 9.

Fábián Gáspár.

A gólya-törvényszék. Becces lapja 15-ik számában Zelles Aladár úr „Bosszú az állatvilágban“ czímmel egy cikket közöl, melynek a gólyára vonatkozó pontjához egy „kis esetet“ magam is elmondok, melyet évekkkel ezelőtt egy biharmergyei ismerősömtől hallottam, ki is azt saját tapasztalata alapján mondotta el, amit érdekesnek tartok a feljegyzésre, mert egyik ritka példa, hogy nem a sértett fél vesz elégtételt, de ügyét magáévá teszi az egész gólya-közletség is.

Sz. J. ismerősöm falusi lakának kéményén minden tavasszal pontosan megjelent a gólyapár, fészket kiigazította s rendes idő múltán bekövetkezett a családi esemény s a fészket megtelt kis gólya-fiakkal.

Amint a fiókák felcseperedtek s az anyai gond szünetelőben volt, amíg a hím élelmiszer után látva a mintegy negyed órányi távra fekvő tóhoz repült, egy idegen udvarló látogatta meg a gólyamamát, de pontosan tovaröpült, mielőtt a hím az élelemszerzés helyéről előkerült; a nőstény pedig rögtön leszállott az udvarba s a nagy kád vizében ugyancsak alaposan megmosakodott s így szállt fel ismét fészkére.

A háziak a hosszabb ideig tartó eme furfangot sokáig

megfigyelték, a hím gólya azonban mit sem sejtett. Egy napon azonban sajátságos eset adta magát elő. Az idegen udvarló ismét pontosan megjelent s betartotta a félórai udvarlási időt, mely után távozott.

A nőstény ismét leszállott, hogy mosakodjék, de hiába! A kertész a nagy kád vizét még reggel kiöntvén, a kád üresen állott s nem volt a nőstény számára sehohol toailette-szoba s így a mosakodás is elmaradt.

A hím ekközben haza érkezik s nemtetszésének zajos kelepeléssel adott kifejezést s érezte, hogy nincs rendén a családi széna.

Másnap nagy zaj kerekedik, mit az egész környékbeli gólyahad kelepélése okozott, soká kóvályogtak a levegőben a vétkes nő fészke felett, míg végre őt megrohanva, csőrükkel holtra vagdalták.

A következő évben üresen maradt a fészkek s meglehet, üres az ma is, erről azonban nincs biztos értesülésem.

Ez az eset analóg a Zelles úr féle történettel s érdekes világot vet a gólya életébe, hol a vétkest az egész közletség előzetes tanácskozás után ily kérlelhetetlen szigorral sújtja.

Ismeretes egyébként a gólyaközletség azon eljárása is, miszerint az őszi elköltözés előtt gyülekezést tartanak s az út terhét el nem viselhető beteges testvéreket csőrükkel agyonverik; ily őszi gyülekezés helyén, amint ezt a dolgot megfigyelő pásztoremberektől hallottam, egypár gólya rendszerint összetört tagokkal élettelenül ott marad.

Bársony János.

Vadászat.

Vaddisznó-históriák.

Nyaráló volt az istenadta. A fővárosból költözött a mi fatornyos hazánkba, friss levegőt szívni, meg vadászni. Jó fiu lett volna különben,

csak nagyon büszke volt a vadász-tudományára, no meg az irigység is sok szenvedést okozott neki.

Kitünő és páratlanul képzett apróvad-vadásznak, kutyaidomárnak tartotta magát, a valóságban pedig nem volt más, mint egy tipikus vasárnapi puskás.

Kibérelte a szomszéd községi határ vadászati jogát; kerített valahonnan egy zsemlyeszínű kopó-, vizsla- és vérebkeve-

rékét s nagy szorgalommal járta a kukoriczásokat reggeltől napestig, bodor füstöket eregetve kétesövű flintájából. Ha néha azután jó szél fújt s belevitte a seréket pár jámbor fogolyba, kifüggesztette a tarisnyájára s büszkén himbálva járta be a falut, kerülő utakon térve otthonába.

Ez, idáig nagyon jól ment volna, hanem egyszer csak valahol összetalálkozott a nagyravágyás és elégedetlenség ördögével s az felforgatta az eszét. Elhatározta, hogy felcsap nagyvad-vadásznak.

Hamarjában bérelt magának egy darab erdőterületet s büszkén hirdette, hogy ezentúl cserkészni fog s halál-megvetéssel űzi a dühében tajtékozó hatalmas agyarasokat.

Nem tudom, miért épen reám fáj a foga, a mikor kinyilatkoztatta, hogy még engemet is le fog húzni, hogy

megpukkadok irigységemben, annyi szarvast és vaddisznót ló majd.

Azt hitte szegény, hogy az csak úgy megy, mint a foglyászat. Elég, ha vesz egy látesövet, büchs-fegyvert (vasárnapi puskások fegyvere) meg egy szép sárga, gummitalpú cipőt s kész a nagyvad-vadász. No de keserűen megtanulta, hogy ahhoz tudás, sok tapasztalat és nagyon kevés szelesség szükséges.

Ettől az időtől kezdve a foglyok és nyulaknak kitünő dolguk volt; nagy békességet élveztek. A serétes puska is kegyvesztett lett. Hétszámra nem nyult hozzá senki, érintetlenül lógott a fogason egészen berozsdásodva szégyenében. Most csak szarvasokról, disznókról és bakokról álmodozott a gazdája.

Polyton az erdőt bujta s esatangolásai közepette talált is vadat eleget, de lövéshez soha sem jutott, mert mindig csak akkor vette őket észre, mikor már kimondhatatlan részöket mutogatva, pár ugrással eltűntek a sűrűségben. Legtöbbször azonban csak a menekülő zörgésüket hallotta. Persze, ha csak lehetett, rossz széllel és cigarettázva járta be a cserkészösvényeket, mert a jó vagy rossz szelet mesének, képzelődésnek tartotta.

Eljött a bögés ideje is, de bizony egy kis üsző horjunál egyebet nem hozott neki — melyet egy 14-es bika helyett lőtt agyon.

A bögés után, az őszi lombhullás elől beköltözött a fővárosba, de azért vasárnaponkint hűségesen megjelent mindig repedésig megtömött hátizsákkal s vérmes reményekkel az erdőn. Más ember üres tarisnyával megy ki s telive tér vissza. Ő megfordítva csinálta: telepakkolva ment ki s mindig üres tarisnyával tért haza.

Beköszöntöttek a téli hónapok — eljött január s megszünnvén a szarvastehen lelövés is, a mi nimródunk kimaradt egészen. Eltette vadászzenvedélyét a jövő évre, mint a bundát szokták — s beérte azzal, hogy zöld posztó revieren, hosszú bottal, fehér és piros, nagy elefántesontgolyókkal vadászson kis fabábokra.